

процеси) / Є.В. Невмержицький ; НАН України. Ін-т держави і права ім. В.М. Корецького. – К., 1999. – 19 с.

3. Закон України «Про запобігання корупції» № 1700-VII від 14 жовтня 2014 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1700-18>

4. Козіна В. Антикоруційна програма: практичні поради / В. Козіна // Бюджетна бухгалтерія. – № 24/1. – 2015. – 32 с.

Бондаренко В.В.

студент,

Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого

ЩОДО ДЕЯКИХ ПИТАНЬ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ ВНУТРІШНЬО ПЕРЕМІЩЕНИХ ОСІБ В УКРАЇНІ

Спочатку бойових дій на сході України і дотепер за даними Міграційної служби, Пенсійного фонду та УТЗСН в Україні опинилося близько 2 млн ВПО. У той же час Управління з координації гуманітарних питань ООН називає цифру в 1 млн. Така різниця в даних здебільшого спричинена існуванням «несправжніх» переселенців, таких що проживають на території непідконтрольній Україні але з корисливих мотивів мають довідку переселенця.

Ідея зупинити виплати таким «переселенцям» зрозуміла і логічно обґрунтована, але на жаль її реалізація виявилась провальною.

СБУ склала списки ВПО які, за їх даними, на підконтрольній Україні території не проживають. Списки були розіслані до районних управлінь праці та соціального захисту населення, без будь-яких роз'яснень роботи з цими списками. Як на місцях зараз перевіряють факт проживання переселенців за вказаною в довідці адресою – це ще одна тема, що потребує правової уваги, але тут треба сказати що на практиці дуже значна кількість людей, що опинилась в тих списках, насправді все ж таки є ВПО, що проживають на території підконтрольній Україні і вкрай потребують тої незначної державної допомоги для елементарних життєвих потреб. Як виглядав процес складання таких списків крім СБУ нікому невідомо.

Якщо уявити, що до списку СБУ потрапила особа, що не мала наміру переміщуватись, чи така особа прийшла отримувати довідку ВПО за новою постановою, таке формулювання в постанові як «відомості про зареєстроване та фактичне місце проживання» дає можливість принести сфабрикований документ із підписами від «сусідів по місцю

проживання», не засвідчений нотаріально договір оренди, підроблені довідки з ЖЕКу тощо.

Треба додати, що ЗУ «Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб» фактично йде на зустріч таким людям, встановлюючи тривалість відсутності ВПО за місцем зареєстрованого проживання до 60 днів без повідомлення відповідних органів і до 90 днів з повідомленням.

Тобто, перебуваючи на непідконтрольній Україні території чи закордоном, цілком можливий такий варіант, коли «переселенець» буде час від часу приїжджати в Україну за грошима. Саме таку картину і маємо. Грошова допомога за обсягом є незначною – не більше 2 400 гривень на сім'ю, проте ці гроші є дуже необхідними для ВПО, в той же час, законодавчі прогалини щодо видачі такої допомоги утворюють величезну «прірву» в бюджеті.

Окремої уваги потребує проблема зупинення виплат пенсійного забезпечення особам, які нібито не проживають на підконтрольній Україні території. Такі дії мають незаконний характер, оскільки суперечать ЗУ «Про пенсійне забезпечення».

Навіть якщо особа мешкає на непідконтрольній Україні території вона має право на трудову пенсію оскільки як громадянин України здійснювала страхові внески до Пенсійного фонду України чи займалась суспільно корисною працею передбаченою статтею 3 вищевказаного закону. Якщо ж виплати пенсій були зупинені на підставі виїзду на постійне проживання за кордон, то такий факт повинен спочатку бути доведений.

Підсумовуючи наведене, варто зазначити, що дотепер не було розроблено необхідної правової бази для допомоги ВПО. Законодавча урегульованість даної проблематики залишає бажати ліпшого, існує маса неточностей, недопрацювань і колізій. Описані в роботі проблеми не є вичерпними, їх список можна значно продовжити.

Законодавство у цій сфері потребує негайних змін, до того ж, зміни необхідно проводити з урахуванням практичних реалій, порад міжнародних інституцій та закордонного досвіду.

На даний момент є необхідним:

- припинення практики застосування списків СБУ як доказів відсутності факту проживання особи на підконтрольній Україні території;

- законодавче розрізнення строків перебування ВПО на підконтрольній Україні території, на непідконтрольній, закордоном – це дозволить відділити вимушених переселитися осіб від таких, що отримуючи довідку переселенця мали лише корисливі мотиви;

- встановлення правового механізму процедури скасування дії довідки із повідомленням про таке ВПО та можливості оскарження такого рішення;

- забезпечення виконання 5 пункту Порядку оформлення і видачі довідки про взяття на облік внутрішньо переміщеної особи затвердженого Постановою КМУ від 1 жовтня 2014 р. № 509, де зазначається що уповноваженими органами ведеться Єдина інформаційна база даних про внутрішньо переміщених осіб;

- поновлення виплат пенсій усім зазначеним в списках СБУ особам, та законодавче відокремлення понять пенсійних виплат від адресної допомоги переселенцям.

Загоруйко Н.В.

студентка,

Інститут прокуратури та кримінальної юстиції

Національного юридичного університету

імені Ярослава Мудрого

Науковий керівник: Авескулов В.Д.

кандидат юридичних наук, асистент,

Національний юридичний університет імені Ярослава мудрого

ПОЄДНАННЯ НОРМАТИВНОГО ТА ДОГОВІРНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ОПЛАТИ ПРАЦІ ЯК СОЦІАЛЬНА ГАРАНТІЯ ДЛЯ ПРАЦІВНИКІВ

На сьогодні поєднання державного і договірною регулювання трудових відносин є необхідним та ефективним принципом трудового права в умовах зростання ринкової економіки, який сприяє розвитку демократії.

Цей принцип полягає у тому, що держава забезпечує основні правила та гарантії у трудовому праві на загальнодержавному рівні у законах та підзаконних нормативних актах. Однак, для регулювання трудових правовідносин на конкретних підприємствах, установах, організаціях цього може бути недостатньо, враховуючи те, що вони мають свою специфіку діяльності. Враховуючи такі обставини, законодавець, визначає певні межі, в яких можна діяти, дає можливість суб'єктам трудових правовідносин самим врегульовувати свої відносини. Незважаючи на це, держава закріплює у законах гарантії, яких зобов'язаний дотримуватись роботодавець.

Локальні норми права займають важливе місце у регулюванні трудових відносин, саме цим система трудового права відрізняється від джерел інших галузей права. Такі норми приймаються безпосередньо на підприємствах, в установах, організаціях власником або уповноваженим ним органом. Профспілки, їх об'єднання беруть участь у визначенні